

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci **žalobce: G. B.,** zastoupen JUDr. Evou Rujbrovou, advokátkou, se sídlem Ulrychova 5, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 518/2003 - 32 ze dne 25. 3. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 518/2003 - 32 ze dne 25. 3. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1475/VL - 11 - 12 - 2002 ze dne 18. 9. 2002, kterým bylo rozhodnuto, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu; soud dle jeho názoru nerespektoval základní ustanovení zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vztahující se ke způsobu dokazování, neboť ve svém rozsudku pouze převzal veškerá tvrzení žalovaného. Zejména pak poukazuje na způsob, jakým s ním byl veden pohovor ve správním řízení, a dovozuje, že soud měl dokazování

doplnit jeho výslechem. Dle jeho názoru je možné i z předložených důkazů dovodit, že on sám patřil ke skupině osob s odlišnou politickou orientací a osob sociálně slabých - právem nechráněných. Což má naplňovat dle stěžovatele ustanovení § 10 odst. 1 zákona o azylu.

Kromě toho stěžovatel namítá i vady v právním posouzení věci v návaznosti na výše zmíněné nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, neboť si krajský soud zároveň neopatřil věrohodné podklady o úrovni právní ochrany v zemi původu stěžovatele. Došlo tak k porušení zákona o azylu (§ 14 ve vztahu k § 12).

Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu, věc mu vrátil k dalšímu řízení a zároveň podává návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na názoru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu uvedené v § 12 a § 14 zákona o azylu. Dále poukázal na skutečnost, že stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává § 10 odst. 1 zákona o azylu, který se ovšem týká postupu při zahájení řízení, k jehož porušení nepochybně nedošlo a který nemá žádnou souvislost s tvrzenými politickými aktivitami stěžovatele. Krajský soud dle jeho názoru postupoval v souladu s platnými právními předpisy, a proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil ke skutkové stránce věci, že stěžovatel tvrdil, že na podnět ředitele podniku, jemuž dělal řidiče, před prezidentskými volbami v Podněstří na konci roku 2001 roznášel a rozdával letáky podporující opozičního kandidáta Z. Čtyři dny po volbách, ve kterých vyhrál dosavadní prezident S., vtrhli ke stěžovateli domů maskovaní muži, nic mu neřekli, ale zbili jej do bezvědomí. Stěžovatel zavolal policii, přičemž náčelník místní policie mu v tichosti sdělil, že pro záchranu svého života udělá nejlépe, když odjede z vlasti. On tak učinil a s pomocí manželky a známých odjel na Ukrajinu a později do České republiky. Když zde stěžovatel neúspěšně hledal azyl, vrátil se zpět na Ukrajinu, kde si opětovně zařídil české vízum a v České republice poté požádal o azyl. Lidé, kteří jej odvezli na Ukrajinu, byli v březnu 2002 zabiti. Stěžovatel dále správnímu orgánu sdělil, že není členem žádné politické strany, neví, za jakou stranu Z. kandidoval, a jiných politických aktivit kromě předvolební agitace se nikdy nezúčastnil. Žalovaný stěžovateli azyl neudělil; dospěl k závěru, že ve stěžovatelově případě se nejedná o azylově relevantní důvody, přičemž poukázal zejména na skutečnost, že stěžovatel nevyslovil žádný vlastní politický názor a nelze tudíž dovodit, že by pro jeho zastávání mohl být pronásledován. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí o neudělení azylu stěžovatel napadl žalobou, v níž namítal procesní vady spočívající v nedostatečném zjištění rozhodných skutečností žalovaným a v nedostatečném odůvodnění jeho rozhodnutí, přičemž dovodil, že pokud roznášel letáky opozičního kandidáta, projevil tím svůj politický názor odlišný od vládního. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 19. 4. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 3. 5. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel kasační stížností míří na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; Nejvyšší správní soud shledává kasační stížnost přípustnou.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud stěžovatel namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném právním posouzení otázky splnění podmínek pro udělení azylu a tvrdí-li konkrétně, že je v jeho případě naplněn azylově relevantní důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu, pak tomuto tvrzení přisvědčit nelze. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Pronásledování je tu třeba interpretovat ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu; jde o ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud by byla prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Správní orgán v průběhu řízení provedl se stěžovatelem pohovor, v jehož průběhu dostatečně objasnil okolnosti stěžovatelova odchodu z vlasti a míru jeho osobní angažovanosti ve vztahu k propagaci opozičního prezidentského kandidáta. V průběhu řízení bylo zejména objasněno, že stěžovatel opozičního kandidáta propagoval pouze z iniciativy ředitele podniku, jemuž dělal řidiče, nikdy nebyl členem žádné politické strany a dokonce ani neví, jakou politickou stranu opoziční kandidát reprezentoval. Zdejší soud tak považuje závěr krajského soudu, že pro poskytnutí azylu je nezbytné, aby stěžovatel byl reálným nositelem určitého politického přesvědčení, což v daném případě splněno nebylo, za správný. Útok neznámých osob na osobu stěžovatele pak nelze ani ve světle údajné rady od přivolaného policisty považovat za jednání podřaditelné pojmu pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a to i proto, že policisté se vyšetřováním stěžovatelova případu zabývali. Nelze tedy dovodit, že by se stěžovatel nacházel v situaci, kdy by se mu nedostalo ochrany ze strany státu a on byl tak příslušníkem sociální skupiny osob právem nechráněných. Dospěl-li tak krajský soud shodně se správním orgánem k závěru, že důvody uváděné stěžovatelem nelze podřadit důvodům pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, pak aplikoval správný právní předpis a správnou právní normu, přitom se nedopustil žádného interpretačního pochybení. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal pochybení na straně soudu a správního orgánu ani ve vztahu k stěžovatelem tvrzenému nijak nekonkretizovanému porušení § 14 zákona o azylu. Stěžovatelovu námitku naplnění podmínek § 10 zákona o azylu považuje Nejvyšší správní soud za irelevantní, jelikož se text uvedeného ustanovení týká zahájení řízení o udělení azylu, nikoli tedy podmínek pro udělení azylu zmiňovaných v kasační stížnosti.

Pokud stěžovatel dále namítá vady řízení před žalovaným, který dle stěžovatele neprovedl dostatečné dokazování, pak k této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud dodržení procesních ustanovení v mezích řádně uplatněných žalobních bodů řádně přezkoumal. Pro posouzení stěžovatelova případu žalovaným bylo rozhodující, jaké důvody své žádosti o udělení azylu před žalovaným uváděl. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoli pohovor se stěžovatelem byl velmi stručný, byly v jeho průběhu objasněny všechny podstatné skutečnosti nezbytné pro řádné posouzení jeho osobní situace. Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu stěžovatele, které byly použity při rozhodování správního orgánu a jsou pro posouzení situace v zemi dle názoru zdejšího soudu dostatečné. Nečinil-li návrhy na doplnění dokazování ani sám stěžovatel, přestože v obecné rovině konstatoval nedostatečnost provedeného dokazování, pak nebylo zapotřebí žalovaným další dokazování provádět. Pokud stěžovatel sám netrval ani na nařízení jednání před krajským soudem a sám

nevznesl návrh na rozšíření dokazování o jeho výslech, nelze nyní krajskému soudu důvodně vytýkat, že porušil ustanovení o řízení před soudem (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Soud je ve správním soudnictví vázán rozsahem a důvody žaloby (§ 75 odst. 2, § 52 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel projevil výslovný souhlas, aby soud rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a nenavrhl důkaz výslechem účastníka řízení, poukázal pouze na obsah správního spisu, jenž měl soud k dispozici. Zjištění skutkového stavu, jak je provedl žalovaný, bylo dostatečné, přitom dospěl-li k tomuto závěru i krajský soud, pak Nejvyšší správní soud ani zde nemá, čeho by mu vytknul.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení, které by přesáhly běžné náklady jeho administrativní činnosti, nevznikly, a proto mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. nebyla přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu